

खगशत्रु (खग + शत्रु) f. Name einer Pflanze (s. पृथ्वीपत्नी) ÇABDAK. im ÇKDr.

खगस्थान (खग + स्थान) n. (Standort der Vögel) Baumhöhle ÇABDAK. im ÇKDr.

खगाधिप (खग + अधिप) m. Fürst der Vögel, ein Bein. Garuḍa's R. 1,42,16.

खगात्तक (खग + त्तक) m. Falke (Vernichter der Vögel) RĀGĀN. im ÇKDr.

खगामिराम (खग + अमि) m. ein Bein. Çiva's Çiv.

खगालिका (?) f. Buhldirne H. ç. 112.

खगासन (खग + आसन) m. 1) Bein. des Berges Udaja (Sitz der Sonne) ÇABDAM. im ÇKDr. — 2) Beiname Viṣṇu's (auf einem Vogel [Garuḍa] sitzend) ÇKDr. WILS.

खगुण (ख + गुण) adj. eine Null zum Multiplikator habend COLEBR. Alg. 19.

खगेन्द्र (खग + इन्द्र) m. 1) Fürst der Vögel PANKĀT. I,356. Bein. Garuḍa's RĀGĀN. im ÇKDr. **खगेन्द्रधन** m. ein Bein. Viṣṇu's BHĀG. P. 1,18,16. — 2) N. pr. eines Fürsten RĀGĀ-TAR. 1,89; vgl. TROYER I, II, p. 363. LIA. I,713.

खगेश्वर (खग + ईश्वर) m. Fürst der Vögel, ein Bein. Garuḍa's AK. 1,1,1,24. HĀR. 10.

खगोड m. Saccharum spontaneum Lin. RATNAM. bei WILS. — Wohl nur ein verlesenes खगड.

खगोल (ख + गोल) m. das Himmelsgewölbe ÇKDr. WILS.

खगड m. Saccharum spontaneum Lin. (vulg. खगडा) RATNAM. im ÇKDr. — Vgl. खगोड.

खङ्कर s. खङ्कर.

खङ्ग m. N. pr. eines Ministers des Königs Bālādīṭja RĀGĀ-TAR. 3,483.497.522.524.

खङ्गर m. Haarlocke H. 569. खङ्गर ÇKDr. und WILSON.

खङ्ग m. zweifelhafte Lesart VS. 24,40, wofür andere Handschr. खङ्ग haben; ein best. Thier.

खच्, **खचित** hervorspringen, hervortreten (?): द्वित्राणि यानि च खचद-
शनाङ्गराणि (bei einem Kinde) KATHĀS. 23,88. खचदत्तावलीढतमानं मृ-
त्योरिवाननम् 26,142. आकाशे लिखितेव दिनु खचितेव (कात्ता) DHŪRTAS.
73,13. खचित aus —, angefüllt mit: शकुन्तलीखचितं विध्वंस्यतामण्डल-
म् ÇĀK. 170, v. l. रत्नच्छायाखचितबलिभिश्चामरैः MEGH. 36. रत्नैः खचितं
यन्मण्डनम् Sch. zu KĀURAP. 19. खद्योतखचितमिवात्तरितम् ÇAṆK. zu
ÇVETĀÇV. Up. 2,11. = करम्बित u. s. w. vermischt TRIK. 3,1,27. H. 1469.
Nach DHĀTUP. 31,59 bed. खच्, खद्योति भूत्युत्पत्ति oder भूतोत्पत्ति, oder
endlich प्रत्युत्पत्ति; nach 33,84, o. खच्, खचयति binden.

— उद्, partic. उत्खचित durchwunden: कुमुमोत्खचितान् — मलकान्
RAGU. ed. Calc. 8,56 (Sr. 52: कुमुमोत्खचितान्). माला सितपङ्कजानामि-
न्द्रीवैरुत्खचितान्तरा 13,54 (in beiden Ausgaben gleich).

खचमस (ख + च) m. der Mond (die Trinkschale im Luftraum) TRIK. 1,1,87.

खचर (ख + चर) 1) adj. im Luftraum sich bewegend, fliegend MBH. 3,12205.14962.14968. 7,222.13,897.1447. ARĀ. 10,26. BHĀG. P. 3,13,27.
— 2) m. a) Vogel R. 4,68,15. खचरेश्वर 63,9. — b) Wolke ÇABDAK. im ÇKDr.

— c) Wind. — d) die Sonne. — e) ein Rakshas ÇKDr. — f) N. pr.
eines Volkes VARĀH. BH. S. 14,28 in Verz. d. B. H. 241. — Als Beleg
für die verschiedenen Bedeutungen des Wortes führt ÇKDr. aus MBH.
7 folgende Verse an: खचरस्य मुतस्य मुतः खचरः खचरस्य पिता न पुनः
खचरः । खचरस्य मुतेन कृतः खचरः खचरी (sic) परिरोदिति हा खचर ॥

खचारिन् (ख + चारि) adj. im Luftraum sich bewegend, fliegend; von
Skanda MBH. 3,14635.

खन्, **खँति** umrühren DHĀTUP. 7,57.

खँ (von खन्) 1) m. a) das Umrühren, Untereinandermengen; woher
der loc. खँने unter den Wörtern für Kampf und Streit (das Schlacht-
gewühl) NAIGH. 2,17 aufgeführt wird. — b) Rührstock SUÇR. 2,88,3.
136,15. 221,6. Löffel BHAR. zu AK. 2,9,34 im ÇKDr. — 2) f. खँना a)
Rührstock H. an. 2,63. MED. 6. 7. खँना द्वी च करेण धारयन् MBH. 4.
231. Löffel (द्वी) H. an. — b) die Hand mit ausgestreckten Fingern
MED. — c) das Töten ÇABDAR. im ÇKDr.

खँक (von खँ) 1) m. Rührstock, Butterstößel H. 1023. — 2) f. खँ-
निका Löffel WILS.

खँकृत् (खँ + कृत्) adj. der das Gewühl (der Schlacht) hervorruft.
Beiw. Indra's: स युध्मः सत्वा खँकृत् RV. 6,18,2. 7,20,3. 8,1,7.

खँकरै (खँम्, acc. von खँ, + 1. कर) adj. dass. RV. 1,102,6. TBR.
2,7,15,6.

खँप n. geklärte Butter Up. 3,141.

खँल (ख + ल) n. Feuchtigkeit in der Luft, Thau TRIK. 1,1,87. Re-
genwasser: वर्षासु चरन्ति धनैः सहेरगा विपति कीदलूताश्च । तद्विपुष्ट-
मपेयं खँलमगस्त्यादयात्पूर्वम् ॥ RĀGĀV. im ÇKDr.

खँका 1) m. Vogel Up. 4,13. — 2) f. घ्रा Löffel AK. 2,9,34. H. 1021.
Vgl. खँ, खँक.

खँति (ख + जित्) m. ein Buddha TRIK. 1,1,9. H. 233.

खँयोतिम् (ख + ज्यो) m. ein leuchtendes fliegendes Insect RĀGĀN. im
ÇKDr. — Vgl. खँयोत.

1. **खँञ्**, **खँञ्ति** hinken DHĀTUP. 7,59. खँञ्ज् SUÇR. 1,236,14. NAISH.
11,107. — Vgl. खँञ्ज्.

2. **खँञ्** (nom. खँन्) wohl = खँञ्ज् hinkend VOP. 3,134.

खँञ्ज (von खँञ्ज्) 1) adj. hinkend AK. 2,6,4,49. MED. 6. M. 3,242.
8,274. SUÇR. 1,322,13. 2,43,20. 207,4. BHARTR. 1,63. पादेन खँञ्जः P. 2,
3,20, Sch. kann im comp. seinem subst. vorangehen oder folgen gaṇa
कठारादि zu P. 2,2,38. Vgl. खँञ्जबाहु. कलायखँञ्ज wie auf Erbsen hin-
kend, N. einer Krankheit, nach WISE 254 Veitstanz, SUÇR. 1,236,15. —
2) f. घ्रा N. verschiedener Metra MED. a) 2 Mal 28 Kürzen und 1 Länge
+ 30 Kürzen und 1 Länge COLEBR. Misc. Ess. II,155 (II,4,1). — b) dass.
Versmaas umgekehrt: 30 Kürzen und 1 Länge + 28 Kürzen und 1
Länge ebend. 163 (VI,13). — c) 2 Mal 36 Kürzen + — — — ebend. 136
(III,23).

खँञ्जक (von खँञ्ज) adj. hinkend TRIK. 2,6,12. H. 433.

खँञ्जवेट m. Bachstelze ÇABDAM. im ÇKDr. Auch खँञ्जखेल (खँञ्ज + खे-
ला) m. TRIK. 2,3,15. — Vgl. खँञ्जलेख, खँञ्जन, खँञ्जरीट.

खँञ्जता (von खँञ्ज) f. das Hinken, Lahmheit SUÇR. 1,348,15. खँञ्जव n.
dass. SĀH. D. 7,19.